

Greccsó Krisztián: Nem érdekel

(Részlet – egyszerűsített változat)

Judit a nővér nélkül jött vissza. Mégis azt látta, fel van dobva, ami itt idegen, kódozhatatlan reakció volt.

– Nézd, kivel futottam össze! – suttozta boldogan. És akkor, aprózott léptekkel, mégsem bicegve jött hozzám a tanár úr. Több helyen is baljós testtöblete volt, a tumorok már észrevehetően átrajzolták a sziluettjét. Nehezen járt, mégis elegáns volt, és sugárzó, derűs és erős.

Elborított a szégyen, hogy így lát, hiszen nem tudok beszélni, keresem a szavakat. Megszorította a bokámat, és minden átmenet nélkül ott folytatta, ahol abbahagytuk. Dolgozni kezdtünk, pontosabban ő, én meg hallgattam. Láttam magam a zsöllyében, ahogy megvalósul, színházzá, életté lesz a rendezői ötlete: a tanteremből minden átmenet nélkül legyen a csata előtt grund, és hogy ezt a dialógus kövesse le. Írnom kellett egy második "feleltetés jelenetet", ami nincs a regényben, és ami majd "jól átfolyik" a csatába.

– Milyen pompás ötlet volt a lottós számtanpélda! – dicséret meg. – Azzal remekül ki lehetett gúnyolni Csónakost! Jaj, és persze őt is kellett feleltetned! – udvarolt tovább -, ő tudott elég naivan pimasz lenni a Rácz Tanár úrral.

Ekkorra már röpültem, újra enyém volt a valóság. Lett életem, múltam, munkám. Közben megjött a nővér a kemóval.

– Mi kollégák vagyunk! – dicsekedett neki naivan a tanár úr, és mintha ez bármit is megmagyarázna, hozzátette -, Pál utcaiak.

A nővér végignézett rajtunk, és szinte kedvesen felelte:

– Nem érdekel.

(Az eredeti novella megjelent: *ÉS*, 2020. július 3., 14. oldal)
[Felső fokon tudó olvasóink számára]